

двѣ нови обстоятелства се намѣсили, тѣ създали отъ своя страна голѣми подозрѣния, които пропжждатъ нашитѣ хора изъ Знаменка.

Одесци непрѣставали да държатъ нашитѣ въ течението на „дѣлото“. Всички разпореждания, прокламации и др., идещи отъ сѣверъ и центъра: вѣстници, списания и друга литература, имъ били прѣпращани. „Посвѣтенитѣ“ въ Знаменка, които виждали нѣща, дотогава и не снѹвани отъ тѣхъ, взели да се збутватъ. Тѣ чували за нѣкакви нови хора, които правителството прѣслѣдвало и пращало далечъ въ солницитѣ изъ Сибирь. Дали и двамата неканени граждани на Знаменската селска община не сж отъ тѣхъ? Ами ако ги подуши правителство? Ами ако и насъ сполѣти сжщата участъ? Това не може да бжде!

Това едно.

Второ, Иванъ Ивановичъ — не извѣстенъ на селенитѣ какъвъ е и отъ дѣ иде —, умѣялъ да язди на конь, като сжщински казакъ. Той научилъ и Христофоръ Петковъ да язди, който въ скоро врѣме, както въ всичко друго, и въ това задминалъ „учителя“. Двамата „учители“ ще грабнатъ нѣкоя кранта отъ селския мегданъ, ще я възсѣднатъ гърбомъ, и прѣпускайки я, ще правятъ всевъзможни фокуси. Това не по малко правѣло впечатлѣние на селянитѣ. Що за чортове — питали се тѣ . . .

логичности и безлогичности. Ст. Заимовъ отъ своя страна ни донася „откритието“, че всичко това е вѣрно, защото Ботйовъ „търсилъ точката за подпорка (точка опори)“ въ Знаменка, а не Задунайка, както твърди З. Стояновъ, като „става укротителъ на хищнитѣ звѣрове“ (Мсб. I. 210). Въ едно и сжщо врѣме човѣкъ не може да бжде двѣ различни нѣща: и учителъ и казакъ, и образцовъ наставникъ на мало и голѣмо и укротителъ на звѣрове, ала за нашитѣ историци невъзможното стана възможно. У господина Д. Т. Страшимирова звѣроветѣ и гадьта на първитѣ двама се прѣвѣрнаха въ бухали и кукумявки (вж. Христо Ботйовъ като поетъ и журналистъ, стр. 116 — 120).